

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců Mgr. Jany Komínkové a Mgr. Jaroslava Škopka, v právní věci **žalobce M.M.**, bytem..., *zastoupeného JUDr. Janem Gallivodou, advokátem se sídlem Nerudova 5, 301 27 Plzeň*, proti **žalovanému Policejnímu Prezidiu České republiky, Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál Praha**, poš. schránka 62, 170 89 Praha 7, v řízení o žalobě proto rozhodnutí žalovaného ze dne 22. prosince 2011, čj. PPR-19408-4/ČJ-2011-0099US

t a k t o :

- I. **I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. prosince 2011, čj. PPR-19408-4/ČJ-2011-0099US se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11 833,- Kč k rukám JUDr. Jana Gallivody, advokáta se sídlem v Plzni, Nerudova 5, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 29.2.2012, která byla usnesením tamního soudu ze dne 11. dubna 2012, čj. 10A 36/2012-26, postoupena dne 3. 5. 2012 Krajskému soudu v Plzni, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál ze dne 2.9.2011 a rozhodnutí tohoto správního orgánu bylo potvrzeno. Správní orgán I. stupně rozhodl podle § 27 odst. 1 písm. c) zák. č. 119/2002 Sb., o zbraních (dále jen zákon o zbraních) o odnětí zbrojního průkazu č. AL 201557 platného pro skupiny A, B, D, E, s platností od 18.1.2013, vydaného Policií České republiky M.M., nar..., který přestal splňovat podmínku spolehlivosti

podle § 23 odst. 1 písm. c) zák. o zbraních. V odůvodnění žaloby žalobce uváděl, že rozhodnutí o odnětí zbrojního průkazu bylo vydáno z důvodu, že ve smyslu § 23 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních žalobce přestal splňovat podmínku spolehlivosti, jelikož byl na základě trestních příkazů dvakrát uznán vinným ze spáchání přestupků podle zákona o zbraních. Žalobce vytýkal správnímu orgánu I. stupně i žalovanému nesprávnou aplikaci ust. § 23 odst. 1 písm. c) zák. o zbraních. Z výkladu uvedeného ustanovení plyne, že k tomu, aby mohla být fyzická osoba označena za nespolehlivou, musí být současně splněny dvě podmínky, a to, aby osoba byla v posledních třech letech pravomocně uznána vinnou ze spáchání více než jednoho přestupků a druhá, aby tato osoba svým jednáním představovala vážné nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost. První podmínka je objektivně zjiitelná, avšak u druhé je správnímu orgánu dána možnost uvážit, jak vážné nebezpečí dotčená osoba představuje a zda je tato podmínka splněna. Žalovaný ve svém rozhodnutí zastával názor, že úkolem správního řízení ve věci odnětí zbrojního průkazu není znovu se zabývat všemi okolnostmi obou spáchaných přestupků, které byly projednány a pravomocně rozhodnuty. Pro správní řízení je podle žalovaného podstatná závažnost přestupků a jejich pravomocnost. Žalovaný v napadeném rozhodnutí při posuzování znaku nebezpečnosti uváděl, že použitý výraz není *expressis verbis* ekvivalentem pojmu přestupku podle § 2 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích a není tedy materiálním znakem. Tato materiální stránka podle žalovaného spadá do kompetence příslušného správního orgánu. Po pravomocném vyslovení viny, nelze podle žalovaného izolovaně posuzovat jednání ve vztahu k zákonu o zbraních a z takto vytvořené vazby dovozovat vážnost nebezpečí pro veřejný pořádek a bezpečnost. Vymezením osmi úseků vyjmenovaných v § 23 odst. 1 písm. c) zák. o zbraních, zákonodárce vymezil jen ty skutkové podstaty přestupků, u kterých pravomocné vyslovení viny představuje vážné nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost. Z dikce § 23 odst. 1 písm. c) zák. o zbraních pak vyplývá, že jednání, jako obligatorní znak objektivní stránky přestupku, představuje vážné nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost již samotné uznání viny za spáchání přestupku na vyjmenovaném úseku. S tímto právním názorem žalobce nesouhlasí a naopak zastává názor, že gramatický výklad dotčeného ustanovení předpokládá k prohlášení nespolehlivosti osoby dvě základní podmínky, a to, pravomocné odsouzení za jeden a více přestupků v uvedených oblastech a dále podmínku, že dotčený tímto svým jednáním představuje pro vnitřní pořádek a bezpečnost vážné nebezpečí. Pokud by se úvaha po dotčeném správním orgánu nevyžadovala, je zřejmé, že pojem bezpečnosti by nefiguroval ani ve znění dotčeného ustanovení. Správní orgán podle žalobce má tedy možnost správní úvahy. Při tom neposuzuje nebezpečnost přestupků, resp. nepřezkoumává již pravomocná rozhodnutí, nýbrž posuzuje nebezpečnost osoby. Je tedy třeba přihlídnout a posoudit, o jaké přestupky se jedná, za jakých okolností se jich dotčený dopustil, kdy byly zjištěny a projednány, včetně jednání žalobce po jejich zjištění, žalobcem učiněná opatření a další okolnosti a to v souladu se zásadou dobré správy dle § 2 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu. Správní orgán by při rozhodování měl šetřit oprávněné zájmy osob, zasahovat do těchto zájmů pouze v nezbytném rozsahu a dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Správní orgán by přitom měl vycházet ze vztahu, který tu je v době rozhodování. Nutnost správní úvahy je markantnější v situacích, kdy existují dvě pravomocná rozhodnutí o přestupcích, které však svou intenzitou nepředstavují vážné nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost. Podle žalobce se dotčené orgány s podmínkou, že žalobce představuje pro vnitřní pořádek a bezpečnost vážné nebezpečí dostatečně v odůvodnění nevypořádaly. Naplnění této podmínky, které je založeno právě na správním uvážení a má odstraňovat nepřiměřené

tvrdosti, dostatečným způsobem nezdůvodnily a naopak se spokojily s tím, že žalobce byl dvakrát pravomocně uznán vinným z přestupků. Na nutnost správní úvahy stran vážného nebezpečí, tak správní orgány zcela zásadním způsobem rezignovaly a rozhodnutí jsou zcela v tomto směru nedostatečně odůvodněná.

Žalobce v odůvodnění žaloby dále vysvětloval, že jako fyzická osoba provozuje střelnici již od roku 2006 a za dobu provozu nedošlo k žádným škodám na zdraví či majetku. Kontrolní akce na střelnici byla provedena pouze 18.3.2009. V jejím průběhu bylo zjištěno několik nedostatků, které byly předmětem přestupkového řízení. Příkazem ze dne 23.11.2009 při tom bylo rozhodnuto o vině žalobce z důvodu neoznámení nálezů zbraní a střeliva, konkrétně nálezů torz historických zbraní, když se jednalo o zkorodované a nepoužitelné části zbraní, které na střelnici zanesli zákazníci jako dekoraci a takto byly také vystaveny. Za této situace lze mít důvodné pochybnosti o výlučném zavinění žalobce, když v podstatě není původním nálezcem. Střelnici navíc využívala i řada příslušníků Policie ČR a ani tyto osoby nenapadlo, že by tato torza podléhala oznamovací povinnosti. Dále bylo zjištěno, že v době kontroly žalobce na sobě neměl označení správce střelnice. Pochybení v tomto směru bylo zjištěno v situaci, kdy na střelnici stříleli pouze stálí zákazníci, kteří žalobce znali, věděli, že je faktickým správcem střelnice a žalobce vůči nim i jako správce vystupoval. Porušení povinnosti zajistit dostatečně provoz včetně ostrahy střelnice bylo dále spatřováno ve čtyřech oblastech. V první oblasti šlo o umožnění střelby i do předmětů, který nemají charakter terčů jako plechovky, kameny či pneumatiky. K tomu žalobce vysvětloval, že se jednalo o náhodné zásahy a vědom si toho, že by předměty ve výstřelném prostoru neměly být, ihned po kontrole je odstranil. V další oblasti bylo kontrolou zjištěno používání nedovolených zbraní a střeliva, kdy střelnice byla podle provozního řádu skupiny K, tj. kulová, avšak bylo zde stříleno z brokových zbraní. Toto pochybení však spočívá pouze ve formálním nedostatku označení střelnice pro střelbu z brokových zbraní. Již znalecký posudek z oboru balistiky připouštěl i střelbu z brokových zbraní a umožňovalo ji i povolení Policie ČR ze dne 17.5.2006. V další oblasti šlo o nezabezpečení střelnice uzavřením výstřelného prostoru v prostoru mezi střelištěm a dřevěnou budovou, k čemuž žalobce podotknul, že v době střelby byl prostor uzavřen výstražnou páskou. Poslední oblastí byla výtky na neoplocení celého areálu střelnice a chybějící výstražné cedulky. K tomu žalobce vysvětloval, že chybějící úsek pletiva nebyl vybudován, jelikož hranice vedla nepřístupným křovím. Následně po kontrole však oplocení bylo dobudováno a byly nahrazeny i tři výstražné cedulky, které byly zřejmě odcizeny. Žalobce dále uváděl, že pokud jde o příkaz z 5.1.2010, kterým byl uznán vinným ze spáchání přestupku neoznámení nálezů zbraní a střeliva, jednalo se v tomto případě o nález ocelového pouzdra Panzerfaust a zkorodovaného puškového tříštivého granátu a jednalo se o předměty, které na střelnici přinesli jiní zákazníci. Dále bylo nalezeno 5 ks granátů v bedně se šrotem. Ani o přítomnosti těchto předmětů neměl až do provedení kontroly žalobce ponětí, jelikož se nacházely ve volně přístupné bedně a na střelnici je zanesli návštěvníci, čímž žalobce nemohl svoji povinnost dříve plnit. Žalobce vysvětloval, že veškeré nedostatky byly zjištěny při jediné kontrolní akci. V odůvodnění příkazu z 5.1.2010 se naopak dodává, že oznámení Policie ČR o nálezů granátů a zbytků granátů bylo oznámeno teprve až 24.11.2009, tedy déle než dva měsíce po oznámení nedostatků, které byly projednány před Městským úřadem Stod a vyústily ve vydání příkazu ze dne 23.11.2009. Ačkoliv žalobce s některými přestupky nesouhlasil, nebrojil proti nim, neboť chtěl mít celou záležitost co nejdříve uzavřenou. V té chvíli si nebyl vědom všech možných následků, a ani je nedocenil. Žalobce dále uváděl, že

veškeré zjištěné nedostatky odstranil a střelnice již 3 roky funguje bez jakýchkoliv problémů. Ani žalobce nebyl znovu přestupkově jakkoliv trestán. Žalobce vyslovil přesvědčení, že svou spolehlivost svým bezproblémovým chováním a nápravou nedostatků dostatečně prokázal a že rozhodnutí o odnětí zbrojního průkazu a stejně tak i napadené rozhodnutí jsou nepřiměřené tvrdá a pro žalobce v podstatě likvidační, neboť provozování střelnice je jediným zdrojem jeho obživy. Z těchto důvodů žalobce navrhoval, aby rozhodnutí žalovaného bylo krajským soudem zrušeno a aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobci vzniklé náklady řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uváděl, že ve věci existuje základní rozpor v náhledu na ztrátu spolehlivosti a s tím spojené odnětí zbrojního průkazu na podkladě ust. § 23 zák. o zbraních. V této souvislosti poukázal na právní úpravu ust. § 23 s porovnáním původního znění tohoto ustanovení a změny jeho znění v důsledku novely zákona o zbraních provedené zákonem č. 484/2008 Sb. Z porovnání legislativní změny je patrné, že novelizací došlo k zařazení přestupků na úseku zbraní a střeliva a na úseku používání výbušnin, původně uvedených samostatně pod písm. b), nově pod písm. c) mezi ostatní přestupky vybraných úseků. Na základě této legislativní změny došlo k vložení slova *vážné* před slovo *nebezpečí*, a to jako zřejmý následek uvedeného zařazení nových úseků přestupků pod písm. c). V této souvislosti poukázal žalovaný též na obsah důvodové zprávy k zák. č. 119/200 Sb. v ust. § 23, z níž vyplývá, že u provedené legislativní změny je zřetelná snaha o vymezení spolehlivosti ve vztahu k ochraně života, zdraví, majetkových a jiných práv a osob a dále tam, kde je přítomen veřejný zájem. Tento požadavek koresponduje s vyjmenovanými úseky přestupků uvedenými pod § 23 odst. 1 písm. c) zák. o zbraních. Žalovaný konstatoval, že žalobce na podporu svého právního názoru výkladu ust. § 23 zák. o zbraních argumentuje komentářem k tomuto zákonu od autorů Jiřího Teryngela a Antonína Kremla, ve kterém se mimo jiné uvádí, že zákonem č. 484/2008 Sb. byly odstraněny některé výkladové nejasnosti, např. když byla osoba v jednom řízení uznána vinou ze spáchání dvou přestupků uvedených v § 23. Současně byla dána možnost správní úvahy správnímu orgánu rozhodujícím o aplikaci tohoto ustanovení, aby zvážil, jak vážné nebezpečí osoba, která byla uznána vinou v posledních třech letech ze spáchání dvou přestupků, představuje. V této souvislosti žalovaný poukázal na publikaci *Zákon o zbraních a střelivu s komentářem* z roku 2004 od autorů Jiřího Teryngera a Antonína Kremla, ve kterém k § 23 cit. zákona je uváděno, že *spolehlivým nebude po dobu tří let také ten, kdo byl opakovaně pravomocně uznán vinným z přestupků uvedených pod pořadovými čísly 1 až 6. Pravomocným projednáním se rozumí jak blokové řízení, tak řízení správní. Problémem je absence registru přestupků v České republice a dále různá věcná a místní příslušnost (...) Ve většině případů bude nespolehlivost shledána jen tehdy, jestliže se žadatel přestupků dopustil v obvodu příslušného útvaru policie, jinak bude možné opětovanost velmi obtížné zjistit.* Podle žalovaného novelizací zákona o zbraních došlo pouze k přesunutí dvou úseků přestupků a žalobce neuvádí v žalobě žádný jiný právně relevantní důvod změny náhledu na nutnost posuzování vážnosti nebezpečí, které hrozí ze strany pachatele přestupku ve vztahu k jednání, kterým byl spáchán přestupek. Zjevnou snahou žalobce je vytvořit takový stav pro držitele zbrojního průkazu, který by v případě vyslovení viny za spáchání více přestupků na úsecích vyjmenovaných v § 23 odst. 1 písm. c) zák. o zbraních vyžadoval opětovné posuzování jednání, kterým byly přestupky spáchány. Držitel zbrojního průkazu si musí být vědom své odpovědnosti za své jednání a zejména je nutné sdělit neozbrojené veřejnosti, že vysoké nároky na právně předvídatelné jednání držitele zbrojního průkazu jsou i vymahatelné cestou odnětí zbrojního průkazu. Odnětí zbrojního průkazu proto nebude mít

charakter nekonečného řízení o posuzování obligatorního znaku objektivní stránky skutkové stránky přestupku, který byl již jednou posouzen v průběhu přestupkového řízení. Z těchto důvodů žalovaný navrhol, aby krajský soud podanou žalobu zamítl.

Z obsahu správního spisu je patrné, že jeho součástí je rozhodnutí o přestupku v příkazním řízení z 23.11.2009, čj. 919/09/OKS, kterým Městský úřad Stod rozhodl, že M.M., nar..., je vinen přestupkem podle § 76 odst. 1 písm. j) zák. č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, když neoznámil nález zbraně a střeliva, neboť v rozporu s § 68 odst. 2 zák. o zbraních jako fyzická osoba neprodleně neoznámil nejbližšímu příslušníkovi policie nebo útvaru policie nebo orgánu místní samosprávy nález zbraně kategorie A, B, C a střeliva na pozemku par. č. 531/5 v k.ú. Chotěšov, které byly na tomto pozemku dne 18.3.2009 následně zajištěny příslušníky Policie ČR, a to nález těchto zbraní a střeliva: dvě torza vojenské opakovací pušky, torzo hlavnového svazku – kulového dvojáku, dvě torza sestavy hlavně a pouzdra závěru samonabíjecí pistole model P08, torzo válcového otočného odsuvného závěru opakovací pušky systému Mauser 1898, šestiranný revolver ráže na ústí hlavně 8,8 mm, dvě torza vojenské opakovací pušky, válcový otočný odsuvný závěr opakovací pušky systému Mosin 1891, torzo signální pistole ráže na ústí hlavně cca 26,5 mm, torzo těla samonabíjecí pistole VIS vzor 35 ráže na ústí hlavně cca 8,9 mm, zdeformovaná vystřelená střela do ručního vrhače RV vzor 85. Současně byl M.M. uznán vinným přestupkem podle § 76b odst. 2 písm. a) zák. o zbraních, když jako správce střelnice nenosil označení podle ust. § 55 odst. 2 písm. a) zák. o zbraních, neboť dne 18.3.2009 na venkovní střelnici na pozemku parc. č. 531/5 v k.ú. Chotěšov jako správce střelnice při výkonu funkce nenosil viditelně označení správce střelnice stanovené provozním řádem střelnice a současně byl uznán vinným přestupkem podle § 76b odst. 2 písm. c) zák. o zbraních, když jako správce střelnice nezajistil provoz včetně ostrahy střelnice v souladu s provozním řádem, neboť dne 18.3.2009 na venkovní střelnici na pozemku parc. č. 531/5 v k.ú. Chotěšov jako správce střelnice nezajistil dodržování provozního řádu a ostrahu střelnice a to provozováním střelby mimo bezpečnostní prvky, které zaručují, že nedojde k přestřelení skalní stěny v dopadišti střel používáním nedovolených zbraní a střeliva ke střelbě, porušením zákazu střelení na střelnici do předmětů, které nemají charakter terčů a nezabezpečení střelnice. V souladu s ust. § 12 odst. 1 a 2 přestupkového zákona se podle l§ 11 odst. 1 písm. a) a § 76b odst. 6 písm. a) zák. o zbraních za spáchání uvedeného přestupku ukládá obviněnému M.M. pokuta 4.000,- Kč. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 12.12. 2009.

Součástí správního spisu je rovněž rozhodnutí o přestupku v příkazním řízení z 5.1.2010, čj. 1175/09/OKS, kterým Městský úřad Stod rozhodl, že M.M., nar..., je vinen přestupkem podle § 76 odst. 1 písm. j) zák. č. 119/2002, o střelných zbraních a střelivu, když neoznámil nález zbraně a střeliva, neboť v rozporu s ust. § 68 odst. 2 zák. o zbraních, jako fyzická osoba neprodleně neoznámil nejbližšímu příslušníkovi policie nebo útvaru policie nebo orgánu místní samosprávy nález zbraně kategorie A, B, C a střeliva na pozemku parc. č. 531/5 v k. ú. Chotěšov, které byly na tomto pozemku dne 18.3.2009 následně zajištěny příslušníky Policie ČR a to nález těchto zbraní a střeliva: ocelové pouzdro Panzerfaust, zkorodovaný puškový tříštivý granát typu G.Sprg 30 a 5 ks časového obraného granátu RG F. V souladu s ust. § 12 odst. 1 přestupkového zákona se podle § 11 odst. 1 písm. b) a § 76 odst. 3 písm. d) zák. o zbraních za spáchání uvedeného přestupku ukládá obviněnému M.M. pokuta 2.000,- Kč. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 4.2.2010.

Dne 20. července 2011 Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor pro zbraně a bezpečnostní materiál pro Plzeňský kraj vydala oznámení o zahájení správního řízení ve věci odnětí zbrojního průkazu č. AL 201557 M.M. s odůvodněním, že dne 23.11.2009 rozhodl Městský úřad Stod o přestupku v příkazním řízení ve věci spáchání přestupku podle § 76 odst. 1 písm. j), podle § 76b odst. 2 písm. a) a podle § 76b odst. 2 písm. c), zákona o zbraních s uložením pokuty 4.000,- Kč a dále dne 5.1.2010 rozhodl Městský úřad Stod o přestupku v příkazním řízení ve věci spáchání přestupku podle § 76 odst. 1 písm. j) zák. o zbraních, s uložením pokuty 2.000,- Kč, kterých se dopustil M.M. Podle § 27 odst. 1 písm. c) zák. o zbraních příslušný útvar policie rozhodne o odnětí zbrojního průkazu, jestliže držitel zbrojního průkazu přestal splňovat podmínky bezúhonnosti podle § 22 nebo spolehlivosti podle § 23 zák. o zbraních.

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor služby pro zbraně a bezpečnostní materiál jako správní orgán I. stupně vydal dne 2. září 2011 rozhodnutí čj. KRPP-50060/ČJ-2011-0305IZ, kterým žalobci odňal zbrojní průkaz č. AL 201557, platný pro skupiny A, B, C, D s platností do 18.1.2013 proto, že žalobce přestal splňovat podmínku spolehlivosti podle § 23 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních. Správní orgán při svém rozhodování vycházel ze shromážděných podkladů, zejména z rozhodnutí Městského úřadu Stod ze dne 23.11.2009, čj. 911/09/OKS a z rozhodnutí Městského úřadu Stod z 5.1.2010, čj. 1175/09/OKS, kterými byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků na úseku zbraní a střeliva. Správní orgán po prostudování obou uváděných rozhodnutí shledal, že oba přestupky, kterých se žalobce dopustil, jsou porušením bezpečnosti při provozování střelnice, zvláště pokud k porušení došlo ze strany správce střelnice, který má na dodržování bezpečného provozu dbát. Toto jednání představovalo vážné ohrožení bezpečnosti osob, protože provozování střelby mimo bezpečnostní prvky, které zaručují, že nedojde k přestřelení skalní stěny k dopadišti střel používáním nedovolených zbraní a střeliva ke střelbě, porušením zákazu střílet na střelnici do předmětů, které nemají charakter terčů, nezabezpečení střelnice a pokud se na střelnici vyskytovala zbraň a munice výše uvedená, mohlo dojít ke zranění nebo usmrcení osob. Tímto jednáním žalobce představoval vážné nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost. Správní orgán hodnotil, že podklady pro správní řízení ve věci odnětí zbrojního průkazu žalobci jsou plně postačující a není nutné jejich doplnění. Úkolem správního řízení není se znovu zabývat všemi okolnostmi obou spáchaných přestupků, které byly řádně projednány a pravomocně rozhodnuty. Pro správní řízení ve věci odnětí zbrojního průkazu je podstatná závažnost přestupků a jejich pravomocnost. Vzhledem k tomu, že všechny potřebné důkazy byly ke zjištění stavu věci provedeny, nebyl správní orgán na podkladě § 52 správního řádu vázán návrhy účastníků a proto nebylo řízení doplňováno navrhovaným připojením dalších spisů a výsledkem navržených svědků. Důvodem byla skutečnost, že navrhovaný trestní spis obsahoval stejná zjištění jako rozhodnutí o přestupku Městského úřadu Stod čj. 919/09/OKS a lišil se pouze meritorním rozhodnutím, které konstatovalo, že se nejednalo o trestný čin. Na základě tohoto rozhodnutí byla ostatně věc následně oznámena jako podezření z přestupku, za který byl žalobce uznán následně vinným. Druhý navrhovaný spis nebyl proveden jako důkaz, neboť se týkal správního řízení ve věci pozastavení provozu střelnice, který s rozhodnutím Městského úřadu Stod primárně nesouvisí. Rovněž výslech osob J.J., V.K. a L.K. kteří byli přítomni 1.12.2010 úkonu ohledání na místě střelnice v Chotěšově za účelem ověření, zda střelnice

splňuje podmínky pro její provoz, nebylo zapotřebí v řízení o odnětí zbrojního průkazu žalobce, provádět. Správní orgán s odkazem na ust. § 23 odst. 1 písm. c) zák. o zbraních dovedl, že ten, kdo v posledních třech letech představoval vážné nebezpečí svým jednáním, za které byl pravomocně uznán vinným ze spáchání více, než jednoho přestupku není spolehlivý. Na základě takto zjištěné situace správní orgán postupoval podle § 27 odst. 1 písm. c) zák. o zbraních a shledal, že žalobce jako držitel zbrojního průkazu přestal splňovat podmínku spolehlivosti podle § 23 zák. o zbraních.

O odvolání žalobce proti výše uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kterým odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný podrobně zrekapituloval průběh řízení před správním orgánem I. stupně a vyšel z obsahu odvolání žalobce. Žalovaný poukázal na znění ust. § 23 odst. 1 písm. c) zák. o zbraních a konstatoval, že existuje čitelná návaznost mezi jednáním, které představuje vážné nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost a pravomocným uznáním viny za spáchání přestupku proti zájmům vyjmenovaných podle jednotlivých úseků. Podle žalovaného použitý výraz vážné nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost není ekvivalentem pojmu přestupku uvedeného v § 2 odst. 1 zák. o přestupcích č. 200/1990 Sb. Po pravomocném vyslovení viny za spáchání přestupku na úsecích vyjmenovaných v § 23 odst. 1 písm. c) zák. o zbraních, nelze izolovaně posuzovat jednání ve vztahu k zákonu o zbraních a z takto vytvořené vazby dovozovat vážnost nebezpečí pro veřejný pořádek a bezpečnost. Uzavřeným výčtem osmi úseků vyjmenovaných v § 23 odst. 1 písm. c) zák. o zbraních, které byly vybrány z celkového počtu přestupků uvedených v právních normách platných a účinných na území České republiky, vymezil zákonodárce jen ty skutkové podstaty přestupků, u kterých pravomocné vyslovení viny představuje vážné nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost. Tyto přestupky lze spáchat jednáním, které vymezují skutkové podstaty jednotlivých přestupků. Nižší společenská nebezpečnost přestupků je vyjádřena požadavkem více než jednoho přestupku. Z dikce § 23 odst. 1 písm. c) zák. o zbraních vyplývá, že jednání jako obligatorní znak objektivní stránky přestupku představuje vážné nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost již samotným pravomocným uznáním viny za spáchání přestupku na vyjmenovaném úseku. Žalobce v průběhu správního řízení opakovaně namítal, že je zapotřebí posoudit nebezpečnost osoby, a nikoliv nebezpečnost přestupku. Domáhal se toho, aby při tomto rozhodování správní orgán přihlédl i k jeho snaze o nápravu protiprávního stavu a opatřením, která byla učiněna pro zvýšení bezpečnosti střelnice. Žalovaný považuje za prokázané, že vážné nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost je spatřováno výhradě v pravomocném uznání viny za spáchání přestupku na některém z úseku vyjmenovaných v § 23 odst. 1 písm. c) zák. o zbraních s tím, že toto pravomocné uznání viny v sobě konzumuje i posouzení všech znaků přestupkového jednání věcně a místně příslušných správním orgánem. Žalovaný dále poukázal na změnu ust. § 23 zák. o zbraních provedenou zákonem č. 484/2008 Sb., kterou v písm. c) byly přidány přestupky na úseku zbraní a střeliva a na úseku používání výbušnin. Dále bylo mezi slova *představuje nebezpečí* vloženo slovo *vážné*, jako zřejmý důsledek přidání nových úseků přestupků. Žalovaný konstatoval, že v odborných publikacích zabývajících se komentářem k zákonu o zbraních a střelivu se objevují protichůdné právní názory týkající se možnosti užití správní úvahy při aplikaci § 23 odst. 1 písm. c) zák. o zbraních. Dle žalovaného pro ztrátu spolehlivosti je rozhodující skutečnost pravomocného vyslovení viny za více než jeden přestupek spáchaný na úseku vymezeném zněním § 23 odst. 1 písm. c) zák. o zbraních, kde je

důležitou podmínkou podřaditelnost přestupku pod některý z osmi vymezených úseků. Na základě ztráty spolehlivosti účastníka řízení dále správní orgán I. stupně postupuje v souladu s § 27 odst. 1 písm. c) zák. o zbraních a rozhodne o odnětí zbrojního průkazu. Žalovaný se v další námitce žalobce obsažené v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zabýval jeho tvrzením, že je nutno považovat za absurdní, aby s odstupem dvou a půl roku od spáchání přestupku bylo rozhodováno o spolehlivosti účastníka řízení, když účastník řízení naopak svým jednáním spolehlivost prokázal. K tomu žalovaný uváděl, že jedním ze znaků uvedených v § 23 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních je tříletá doba, kdy došlo k poslednímu pravomocnému uznání viny za přestupek. Jedná se o stanovený časový úsek, ve kterém se hodnotí spolehlivost fyzické osoby a tento úsek není možné prodloužit ani zkrátit. V řízení o odnětí zbrojního průkazu se neposuzuje odpovědnost za přestupek podle § 7 přestupkového zákona, ale podmínky spolehlivosti fyzické osoby podle zákona o zbraních. Na základě této skutečnosti je správní orgán I. stupně oprávněn zahájit řízení o odnětí zbrojního průkazu z moci úřední podle § 46 správního řádu bezodkladně poté, co se o něm dozví. Jelikož není doposud vybudován centrální registr přestupků, správní orgán I. stupně se o projednávaném přestupku nemusí dozvědět ihned, nicméně stav, kterým je ztráta spolehlivosti účastníka řízení trvá i nadále. Žalovaný dále uváděl, že držitel zbrojního průkazu, jakožto osoba znalá zákona o zbraních, si musí být vědom skutečnosti, že zákon o zbraních garantuje jejich držitelům určitá práva, ale také ukládá určité povinnosti, které musí být bezpodmínečně splněny. Ust. § 27 zák. o zbraních taxativně vymezuje podmínky, za kterých dochází k odnětí zbrojního průkazu, přičemž správní orgán I. stupně nemá možnost jiného postupu, než jakého je mu tímto ustanovením zákona uloženo. Po uplynutí zákonem stanovené lhůty je držiteli zbrojního průkazu dána opětovná možnost, být držitelem zbrojního průkazu a nabývat do vlastnictví zbraně, popř. vykonávat činnost, která je přímo splněna s držením zbrojního průkazu. Nelze na institut odnětí zbrojního průkazu pohlížet jako na formu sankce, ale jako na formu správního opatření užitého v přímé souvislosti s pravomocným vyslovením viny za spáchání přestupku. Z těchto důvodů žalovaný shledal rozhodnutí správního orgánu I. stupně jako rozhodnutí vydané v souladu s právními předpisy.

V průběhu řízení o žalobě žalobce uváděl, že vadné rozhodnutí vychází z nesprávné aplikace příslušných právních norem, neboť tyto normy správnímu orgánu dávají možnost právního posouzení nebezpečnosti vlastních přestupků i s přihlédnutím k osobě, o níž se jedná. Žalobce navrhl, aby žalobě bylo vyhověno a požadoval náhradu nákladů řízení představovaných odměnou za právní zastoupení, včetně DPH a uhrazeného soudního poplatku.

Žalovaný v průběhu řízení o žalobě setrval na právním názoru, který je obsažen v napadeném rozhodnutí. Zdůraznil, že koncepce ztráty spolehlivosti je koncipována na základě pravomocného vyslovení vinny u přestupků nadefinovaných v úsecích, když spáchání přestupku na kterémkoliv jiném úseku přestupků je pro držitele zbrojního průkazu zcela bez následku. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby a náhradu nákladů řízení neúčtovat.

Krajský soud při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, které byly žalobcem řádně a včas uplatněny (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Dle § 27 odst. 1 písm. c) zák. č. 119/2002 Sb., o zbraních (dále jen zákon o zbraních), příslušný útvar policie rozhodne o odnětí zbrojního průkazu, jestliže držitel zbrojního průkazu přestal splňovat podmínky bezúhonnosti podle § 22 nebo spolehlivosti podle § 23.

Podle § 23 odst. 1 písm. c) cit. zákona za spolehlivého podle tohoto zákona se nepovažuje ten, kdo pro vnitřní pořádek a bezpečnost představuje vážné nebezpečí svým jednáním, za které byl v posledních třech letech pravomocně uznán vinným ze spáchání více než jednoho přestupku:

- 1) na úseku zbraní a střeliva,
- 2) na úseku používání výbušnin,
- 3) na úseku ochrany před alkoholismem a jinými toxikomaniemi,
- 4) na úseku obrany České republiky,
- 5) proti veřejnému pořádku,
- 6) proti občanskému soužití,
- 7) proti majetku nebo
- 8) na úseku zemědělství, myslivosti a rybářství tím,

že úmyslně neoprávněně zasáhl do výkonu práva myslivosti nebo výkonu rybářského práva anebo úmyslně lovil zvěř nebo chytil ryby v době hájení.

Krajský soud při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel z nesporně zjištěného skutkového stavu, ze kterého se podává, že v době rozhodování správního orgánu byl žalobce v posledních třech letech pravomocně uznán vinným ze spáchání více než jednoho přestupku na úseku zbraní a střeliva. K tomuto skutkovému zjištění správní orgán dospěl dostatečným dokazováním, když z rozhodnutí Městského úřadu Stod ze dne 23.11.2009 čj. 919/09/OKS zjistil, že žalobce byl uznán vinným přestupkem podle § 76 odst. 1 písm. j) zák. č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, dále přestupkem podle § 76d odst. 2 písm. a) a přestupkem podle § 76b odst. 2 písm. c) téhož zákona, když toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 12.12.2009. Současně rozhodnutím Městského úřadu Stod z 5.1.2010 čj. 1175/09/OKS byl žalobce uznán vinným přestupkem podle § 76 odst. 1 písm. j) zák. č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu, když toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 4.2.2010.

Na podkladě uplatněných žalobních výtek soud řešil otázku, zda na straně žalobce došlo k naplnění zákonných požadavků plynoucích z ust. § 23 odst. 1 písm. c) zák. č. 119/2002 Sb., o zbraních a střelivu, za kterých dochází ke ztrátě spolehlivosti fyzické osoby. Krajský soud při posuzování této sporné právní otázky vycházel dikce ust. § 23 odst. 1 písm. c) zák. o zbraních a střelivu a usoudil, že toto zákonné ustanovení neposkytuje oporu právnímu názoru žalovaného, že ke ztrátě spolehlivosti fyzické osoby postačí, aby fyzická osoba byla v posledních třech letech pravomocně uznána vinnou ze spáchání více než jednoho přestupku na úseku zbraní a střeliva s tím, že skutková podstata takto definovaných přestupků na konkrétním úseku již sama v sobě absorbuje naplnění další zákonné podmínky spočívající v tom, že konkrétním přestupkovým jednáním fyzická osoba současně svým jednáním představuje vážné nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost. Oproti takto vyslovenému právnímu názoru krajský soud dospěl k závěru, že tento vyslovený právní názor žalovaného by mohl nalézt oporu v právní normě, pokud by ust. § 23 odst. 1 písm. c) zák. o zbraních a

střelivu obsahovalo formulaci, že za spolehlivého se podle tohoto zákona nepovažuje ten, kdo byl v posledních třech letech pravomocně uznán vinným ze spáchání více než jednoho přestupku. Obdobná právní úprava platila v zákoně o zbraních a střelivu do 31.1.2009, byla však nahrazena současnou právní úpravou, podle které za spolehlivého podle tohoto zákona se nepovažuje ten, kdo pro vnitřní pořádek a bezpečnost představuje vážné nebezpečí svým jednáním, za které byl v posledních třech letech pravomocně uznán vinným ze spáchání více než jednoho přestupku spáchaného na vyjmenovaných úsecích. Ztrátu spolehlivosti fyzické osoby však zákon spojuje s další podmínkou, že fyzická osoba svým jednáním, pro které byla uznána vinnou ze spáchání definovaného přestupku, představuje vážné nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost.

Zákon o zbraních a střelivu dále ztrátu spolehlivosti fyzické osoby definuje jako jeden z právních důvodů, pro který příslušný útvar policie rozhodne o odnětí zbrojního průkazu a ust. § 23 zák. o zbraních a střelivu definující podmínky, za kterých dochází ke ztrátě spolehlivosti fyzické osoby, je nezbytné vykládat i v návaznosti na ust. § 27 téhož zákona stanovící podmínky pro odnětí zbrojního průkazu. Právní názor zaujatý žalovaným by v této souvislosti přinášel absurdní a zákonodárcem nechtěné právní důsledky, kdy ztrátu spolehlivosti fyzické osoby a tím naplnění podmínky pro odnětí zbrojního průkazu této fyzické osobě, by přinášelo pravomocné uznání vinny ze spáchání více než jednoho přestupku např. proti občanskému soužití nebo přestupku proti veřejnému pořádku. Vznik této situace eliminuje dikce písm. c) v § 23 odst. 1 zákona o zbraních a střelivu, která ustanoví požadavek, aby jednání fyzické osoby, která byla uznána vinnou za spáchání více než jednoho přestupku v posledních třech letech na vybraných úsecích, *představovalo vážné nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost*. Toto návětí dopadá na všechny osoby, které v posledních třech letech byly uznány vinnými ze spáchání více než jednoho přestupku na některém z osmi vyjmenovaných úseků a nikoli jen na úseku zbraní a střeliva a na úseku používání výbušnin, kde právní názor žalovaného by mohl vzhledem stupni nebezpečnosti přestupkového jednání nalézt největšího opodstatnění. Dikcí zákona se tak dostává správnímu orgánu účinného nástroje k tomu, aby vyložil neurčitý právní pojem vážné nebezpečí pro vnitřní pořádek a bezpečnost a vyhodnotil, zda tento neurčitý právní pojem je naplněn. Žalovaný správní orgán touto právní úpravou však veden nebyl, spokojil se pouze s prokázáním skutečnosti, že žalobce byl v posledních třech letech pravomocně uznán vinným ze spáchání více než jednoho přestupku na úseku zbraní a střeliva. Ostatní podmínky, které je nezbytné současně hodnotit a které zakládají ztrátu spolehlivosti fyzické osoby, žalovaný správní orgán pominul a ust. § 23 odst. 1 písm. c) zákona o zbraních a střelivu aplikoval v rozporu se zákonem.

Krajský soud shledal žalobu důvodnou postupem podle § 78 odst. 1 s.ř.s., napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost.

Výrok o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 a žalobci, který dosáhl v řízení o žalobě procesního úspěchu, je přiznána náhrada nákladů řízení. Výše této náhrady je představována náhradou soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč za sepis žaloby a náhradou odměny za právní zastoupení. Tato odměna za právní zastoupení představuje odměnu za tři úkony právní služby ve smyslu vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, když jedním úkonem je příprava a převzetí zastoupení (§ 11 odst. 1 písm.a/ advokátního tarifu ve znění do 31.12. 2012, ve výši 2.100,- Kč), druhým úkonem je sepis žaloby (§ 11 odst. 1 písm.d/

advokátního tarifu, ve výši 2.100,- Kč) a třetím úkonem je účast zástupce na jednání před soudem (§ 11 odst. 1 písm.g/ ve spojení s § 9 odst. 4 a s § 7 bod 5 advokátního tarifu ve znění účinném od 1.1. 2013, ve výši 3.100,- Kč). Odměnu představuje i náhrada hotových výdajů ve výši 300,- Kč ke každému z úkonů právní služby v celkové výši 900,- Kč. Odměna za právní zastoupení v úhrnné výši 8.200,- Kč je navýšena o základní sazbu daně z přidané hodnoty ve výši 21%, tj. o částku 1 722,- Kč, čímž celková odměna za právní zastoupení dosahuje výši 9 922,- Kč. Celková náhrada nákladů řízení činí 12 922,- Kč a bude uhrazena k rukám zástupce žalobce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 9. dubna 2013

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková